

Arrest

nr. 211 832 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten N. COHEN en L. DIAGRE
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken, A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaten N. COHEN en L. DIAGRE, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt samen met haar familie op vijfjarige leeftijd naar België. Zij wordt gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 30 mei 2000 legt verzoekende partij een nationaliteitsverklaring af op grond van artikel 12bis, § 1, 3°, van het (toen geldend) Wetboek van Belgische Nationaliteit.

Verzoekende partij verwerft op 17 oktober 2000 de Belgische nationaliteit. Vanaf dan heeft zij de dubbele nationaliteit.

Op 21 juni 2007 wordt verzoekende partij door de Zwitserse federale strafrechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel) wegens het verspreiden van jihadistische propaganda.

Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 1 december 2010 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, als leider.

Op 8 december 2016 wordt verzoekende partij vrijgesteld.

Bij arrest van 30 november 2017 verklaart het Hof van Beroep te Brussel verzoekende partij vervallen van de Belgische nationaliteit.

Op 16 januari 2018 deelt de advocaat van verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) mee dat zij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen.

De DVZ antwoordt op 21 februari 2018 dat verzoekende partij nog steeds de Belgische nationaliteit bezit en dat geen verzoek om internationale bescherming kan worden geregistreerd zolang de overschrijving van de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in het rijksregister niet is gebeurd.

Op 12 juli 2018 wordt de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 16 juli 2018 wordt deze vervallenverklaring overgeschreven in het rijksregister.

Op 11 oktober 2018 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een politiecontrole. Haar Belgische identiteitskaart wordt ingetrokken en nadat zij is gehoord, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: (E. A.)

voornaam: (M.)

(…)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ A. op 11.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel. Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het Rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft ook geen verblijfstitel aangevraagd. Bijgevolg bevindt betrokkene zich illegaal op het grondgebied.

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda.

Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatiorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten ((D. A.), schuldig aan de moord op Massoud in Afghanistan in 2001 en (G. M.) die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van jihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website "minbar-sos.com".

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat (E. A.) sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat.

Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het "een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw (E. A.) een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën". Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaarte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter (N. C.)) in België verblijft.

Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, (C. N.), geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieu(z)e echtgenoot (G. M.) Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij een zweer heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden. Verder kan er geen

schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkene's profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van foltering en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van foltering; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en foltering gezien rechtvaardig dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en foltering verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van foltering. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonde dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonde dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter N. C.) in België verblijft.

Wat betrokkene's familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, (C. N.), geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieu(z)e echtgenoot (G. M.) Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft sindsdien ook geen verblijfsaanvraag ingediend. Bijgevolg bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf.

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda.

Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten ((D. A.), schuldig aan de moord op Massoud in Afghanistan in 2001 en (G. M.) die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website “minbar-sos.com”;*
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;*
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;*
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;*
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van jihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website “minbar-sos.com”.*

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat (E. A.) sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat.

Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het “een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw (E. A.) een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën”. Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda.

Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten ((D. A.), schuldig aan de moord op Massoud in Afghanistan in 2001 en (G. M.) die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";*
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;*

- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van djihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website "minbar-sos.com".

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat (E. A.) sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat.

Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medegevangenen en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het "een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw (E. A.) een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën". Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone PZ A. en verklaart dat op de vraag waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie hier is en dat ze een normaal leven heeft hernomen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechtens dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en folteringen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoon dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoon dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018).

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij een zwaar heeft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft sindsdien ook geen verblijfsaanvraag ingediend. Bijgevolg bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

Tevens op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar (bijlage 13sexies).

Verzoekende partij dient op 12 oktober 2018 in het gesloten centrum te Brugge een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 oktober 2018 wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 22 oktober 2018 wordt het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

2. Over de rechtspleging: de taal van de procedure

2.1. In haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken. Zij stelt dat zij zich in het verleden in de Franse taal tot het bestuur heeft gewend en dat de verwerende partij in dezelfde taal op haar vraag heeft geantwoord, dat zij, toen de bestreden beslissing haar werd betekend, aangaf dat zij de Nederlandse taal niet machtig was en dat de inhoud van deze beslissing haar daarom werd toegelicht in de Franse taal, dat zij, bij een later verzoek om internationale bescherming, de Franse taal als taal voor de behandeling van dit verzoek koos en dat een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats op 16 oktober 2018 in de Franse taal werd opgesteld. Verzoekende partij wijst tevens op de rechten van verdediging, het recht op een effectief beroep en de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39, § 1, van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet) bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol

bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A, van de Bestuurstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen bij een adrescontrole te A., een gemeente in het Vlaams gewest. De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van de verzoekende partij, diende *in casu*, conform de Bestuurstaalwet, dan ook in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het staat niet ter discussie dat in A. alleen het Nederlands als bestuurstaal mag worden gebruikt.

Er dient ook te worden geduïd dat de bestreden beslissing geen akte is waaromtrent de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715). Het gegeven dat de verzoekende partij aangaf dat zij de Nederlandse taal niet machtig was, impliceert niet dat de verwerende partij een andere taal kan gebruiken dan diegene die haar door de wet wordt opgelegd. De vaststelling dat de verwerende partij in het verleden in de Franse taal een antwoord verstrekke op een vraag van de verzoekende partij, houdt niet in dat zij deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een politimaatregel op het ogenblik dat de verzoekende partij zich in het Nederlandse taalgebied bevindt.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij, nadat de bestreden beslissing was genomen, een verzoek om internationale bescherming indiende en dat zij hierbij de Franse taal als proceduretaal koos en dat haar op 16 oktober 2018 een in de Franse taal opgestelde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats werd betekend, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming geldt immers een afzonderlijk taalregime.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat in de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM zou kunnen worden gelezen dat de Raad een bepaalde proceduretaal zou dienen te gebruiken of dat de nationale regelgeving inzake het taalgebruik in bepaalde gevallen niet zou gelden. Meer in het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat deze regelgeving *in casu* geen toepassing zou kunnen vinden omdat zij haar een effectief rechtsmiddel zou ontzeggen of dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Ter zake moet overigens worden vastgesteld dat er tot aan de sluiting van de debatten op geen enkel moment een probleem is gerezen op dit vlak.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de Franse taal als taal van de procedure aan te wenden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering betreft

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat de termijn betreft

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is en is derhalve tijdig.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad benadrukt dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone

schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstig nadeel zich zou voordoen.

4.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.2.2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij het volgende op:

“Er is vast te stellen dat de verzoekende partij op 12.10.2018 een asielaanvraag indiende en dat zij in bezit werd gesteld van een bijlage 26.

De (gedwongen) tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing is onmogelijk totdat verzoekers asielaanvraag desgevallend definitief werd afgewezen. Een en ander vloeit voort uit artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet.

Nu de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van rechtswege geschorst is door het indienen van een asielaanvraag en aangezien er niet geschorst kan worden wat al van rechtswege geschorst is, kan al evenmin gesteld worden dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel ‘imminent’ zou zijn.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid na het indienen van een asielaanvraag. Verzoekster wist aldus dat de tenuitvoerlegging geschorst en dus niet imminent was op het ogenblik dat de vordering werd ingediend.

In iedere hypothese kan niet geschorst worden wat al van rechtswege geschorst is.

Verzoekster heeft geen actueel belang, minstens is niet voldaan aan de voorwaarde van hoogdringendheid.”

4.2.2.2. Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en het is niet betwist dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) betreffende dit verzoek nog geen beslissing heeft genomen.

Op het ogenblik van het indienen van de huidige vordering, en op het ogenblik van de terechtzitting, is er dus een verzoek om internationale bescherming in behandeling. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen “verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3” van de Vreemdelingenwet is, nu het in casu een eerste verzoek om internationale bescherming betreft en geen “tweede volgend verzoek of meer”.

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is dus opgeschort zolang door de commissaris-generaal geen beslissing wordt genomen in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

4.2.2.3. In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake de invloed van het verzoek om internationale bescherming op het uiterst dringende karakter van de vordering:

“Incidence de la demande de protection internationale sur la présente demande de suspension en extrême urgence

Pour que Votre Conseil puisse considérer qu’il y a extrême urgence, deux conditions doivent normalement être réunies : d’une part, la requérante doit avoir agi avec diligence, d’autre part, le péril causé par l’exécution immédiate de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l’examen de ces conditions doit se faire en fonction de l’ensemble des éléments de la cause.

Concernant l’appréciation de l’extrême urgence, Votre Conseil a dit pour droit que :

« aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...) »

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérante le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que le requérant est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence. »

En l'espèce, force est de constater que la requérante s'est vue notifier la décision attaquée en date du 11 octobre 2018 et qu'elle a été placée au centre fermé de Bruges. Il convient de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise au vu des circonstances de l'espèce.

Concernant l'imminence du péril, Votre Conseil aura noté que la requérante a introduit une demande de protection internationale, qui a été enregistrée par la partie adverse, en date du 12 octobre 2018, postérieurement à la délivrance de la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement dd. 11 octobre 2018.

Une annexe 26 lui a été remise. (Pièce 3)

Cette demande de protection internationale peut, de manière conditionnelle (voir développements infra) avoir une incidence sur le respect de la condition d'extrême urgence, requis par l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 49/3/1 de la loi du 15 décembre 1980 indique en effet que :

« Aucune mesure d'éloignement du territoire ou de refoulement ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard du demandeur dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l'examen de celle-ci par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, à l'exception du demandeur visé à l'article 57/6/2, § 3. »

La requérante soutient cependant que :

- Elle ne peut être considérée comme étant en séjour illégal, suite à sa déchéance de nationalité, et que partant, la décision attaquée ne pouvait lui être notifiée.
- Elle avait exprimé son intention, auprès de la partie adverse, d'introduire une demande de protection internationale – demande qui peut être introduite par un ressortissant de pays tiers en séjour légal en Belgique – en date du 16 janvier 2018. (Pièce 10) La partie adverse ne pouvait ignorer cette demande, et qu'en tout état de cause, la décision attaquée ne pouvait lui être notifiée.

L'introduction de la demande de protection internationale par la requérante ne peut être considérée par Votre Conseil, comme suspendant l'exécution de la décision attaquée, au vu de l'illégalité manifeste de la décision attaquée, et des conséquences que celle-ci entraîne sur la requérante.

La requérante a été arrêtée en date du 11 octobre 2018, dans les circonstances décrites dans le courrier de son conseil du même jour (Pièce 13), suite au constat erroné de la partie adverse selon lequel la requérante se trouverait en séjour illégal. Elle est actuellement privée de liberté, détenue au centre fermé de Bruges.

Au vu de la chronologie du dossier de la requérante (plus spécialement quant au fait qu'elle s'était adressée elle-même à la partie adverse en janvier 2018 pour demander une protection internationale), au vu des circonstances particulières de l'espèce (absence totale d'informations sur son statut 'nouveau' suite à la déchéance, combiné au fait que la requérante n'a eu aucun « indice » quant à son changement de statut suite à la transcription de l'arrêt dans les registres) et au vu des conséquences totalement illégales et disproportionnées de la prise de la décision attaquée sur la requérante (détention, procédures accélérées, restriction droits de la défense, etc.), Votre Conseil se doit de statuer sur la présente demande au vu de l'illégalité manifeste de la décision attaquée et au vu du fait que les moyens de la requérante sont manifestement fondés.

Considérer que la demande de protection internationale introduite par la requérante en date du 12 octobre 2018 doit suspendre et/ou reporter l'examen de la présente demande de suspension en extrême urgence entraînerait un appel à l'arbitraire en permettant à la partie adverse d'arrêter une personne se trouvant dans un vide juridique le plus total en faisant totalement abstraction de ses droits fondamentaux et du fait que cette personne a demandé à pouvoir bénéficier d'une protection internationale dix mois plus tôt, et cautionnerait les manœuvres illégales opérées par la partie adverse dans le dossier de la requérante.

La requérante renvoie plus spécialement aux développements de son premier moyen (voir infra) où elle développe le fait qu'elle ne peut être considérée comme étant en séjour illégal, que la décision attaquée n'est pas basée sur la bonne disposition légale et qu'en tout état de cause, elle s'est adressée à la partie adverse en janvier 2018 pour introduire une demande de protection internationale.

Aussi, la requérante sollicite que Votre Conseil examine la question de la recevabilité et de l'examen du présent recours en tenant compte du prescrit de l'article 13 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

Cette disposition internationale directement applicable donne, à « toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, [le] droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

La Cour européenne des Droits de l'Homme, dans son arrêt Conka c. Belgique , a rappelé que «l'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles. »

La Cour a également fermement rappelé ce principe à l'égard de la Belgique, dans l'arrêt M.S.S. contre la Belgique et la Grèce.

Partant, Votre Conseil doit se prononcer sur la suspension en extrême urgence de la décision attaquée, malgré l'introduction de la demande de protection internationale par la requérante, au vu de l'illégalité manifeste de la décision attaquée, et des conséquences (restriction droits de la défense – restriction droit à un recours effectif – procédure accélérée – détention alors que droit fondamental – manœuvre frauduleuse pour arrêter la requérante – manque d'information et de diligence flagrant de la part de la partie adverse – etc.) que celle-ci entraîne sur la requérante.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij meent dat zij, nadat zij is vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit, niet in illegaal verblijf is, zodat de bestreden beslissing niet kon worden genomen en dat zij reeds op 16 januari 2018 haar wens heeft meegedeeld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zodat ook om deze reden de bestreden beslissing niet kon worden genomen. Verzoekende partij wijst erop dat aanvaarden dat haar verzoek om internationale bescherming van 12 oktober 2018 een schorsende werking heeft, meebrengt dat de verwerende partij gelijk welke persoon, die zich in een “*juridisch vacuüm*” bevindt, kan vasthouden zonder de fundamentele rechten te erkennen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de uiteenzetting, gegeven bij het eerste middel.

Vervolgens wijst de verzoekende partij op artikel 13 van het EVRM en benadrukt dat zij moet kunnen beschikken over een effectief beroep.

4.2.2.4. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, heeft haar uiteenzetting inzake de juridische verblijfstoestand waarin zij zich bevindt nadat zij vervallen werd verklaard van de Belgische nationaliteit, betrekking op de grond van de zaak. Ook de vraag, wat het gevolg is van haar mededeling op 16 januari 2018 dat zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, betreft de grond van de zaak. Deze uiteenzetting laat op zich niet toe te concluderen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is en dat een hoogdringende behandeling van het ingediende schorsingsverzoek actueel vereist is. Haar toelichting doet ook geen afbreuk aan wat gesteld wordt in artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet, *supra* weergegeven.

Verzoekende partij wijst vervolgens op het feit dat voor haar een effectief beroep moet openstaan in de zin van artikel 13 van het EVRM. Uit de middelen in het verzoekschrift blijkt dat zij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In dit verband wordt opgemerkt dat het de verzoekende partij vrij staat, als de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

omdat het uiterst dringende karakter ontbreekt, zoals *in casu*, om een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Indien de situatie dringend wordt, kan zij overeenkomstig artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling vragen van dat beroep. Verzoekende partij toont niet aan dat op dat ogenblik al haar rechten niet gevrijwaard zouden zijn. Overeenkomstig artikel 39/85, § 3, van de Vreemdelingenwet heeft ook een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen schorsende werking.

4.2.2.5. Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat momenteel overeenkomstig het bepaalde in artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd. Het onderzoek bij het CGVS is hangende. Bijkomend merkt de Raad op dat, mocht het CGVS niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, hiertegen eveneens een beroepsmogelijkheid met schorsende werking openstaat bij de Raad op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Mocht dit beroep worden verworpen, wordt de thans bestreden beslissing weer uitvoerbaar. Zoals hierboven uiteengezet, staat het de verzoekende partij vrij een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet en, indien de situatie effectief dringend wordt, de versnelde behandeling bij voorlopige maatregelen te vorderen van dat beroep.

In de gegeven omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is en blijkt geen nood tot uiterst dringende behandeling van het verzoek tot schorsing van de thans bestreden beslissing.

4.3. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,
mevr. E. MAERTENS,
mevr. V. DELAHAUT,
mevr. A. WIJNANTS,
mevr. A. DE SMET,
mevr. S. GOBERT,

voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

G. DE BOECK